

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Dagbøger i udvalg 1834-1846

Citation: Kierkegaard, Søren: "Dagbøger i udvalg 1834-1846", i Kierkegaard, Søren: *Dagbøger i udvalg 1834-1846*, udg. af Jørgen Dehs ; Niels Jørgen Cappelørn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1992, s. 342. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard03val-shoot-idm139969846642432/facsimile.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Dagbøger i udvalg 1834-1846

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

jeg har dog gjort Alt saaledes, at hun ikke ahner, at hun dog maaskee selv har lidt Skyld. En ung Pige skulde jo have Stilhed og Ydmyghed, i det Sted var det hende der var stolt, mig der maatte lære hende Ydmyghed ved selv at ydmyge mig. Da tog hun mit Tungsind forfængelig, hun troede, at det var fordi hun var en saa mageløs Pige, at jeg var saa ydmyg. Da bød hun mig Spidsen. Gud tilgiv det, hun vakte min Stolthed, det er min Synd. Jeg løb hende paa Grund, det havde hun fortjent, det er min oprigtige Mening men ikke det Senere. Da var det at mit Tungsind vaagnede, jo mere hun nu i lidenskabelig Hefthighed klamrede sig om mig, desto mere følte jeg Ansvarer, saa tungt var det aldrig bleven, havde denne Strid ikke været. Da brast Baandet.

98 Den anden Prædiken kunde ogsaa være anlagt anderledens. Den kunde begyndt med de Ord: vide I da som ere onde at give Eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skulde da Gud ikke vide det.† Den skulde da begynde med Tvivlen om nu virkelig et Msk. vidste at give gode Gaver. Denne Tvivl skulde gennemføres til det yderste Paradox, saa selv Kjærligheden (den rene mæskelige) blev en tvivlsom god Gave. Det viste sig da, at hine Ord af Christus snarere være en Ironi end som man i Almindl. forstaaer dem. Derpaa skulde Bevægelsen gjøres.

[Til 98]

99 † Christus vil deraf bevise Guds Godhed, og Beviset er slaaende; men han vil ikke bevise den første Sætning.

[I marginen til 98]

100 Miskene forstaae sig meget lidt paa hvad det Gode er. De vide Beskeed om Veier og Vind (cfr. et Sted i Evangel.: naar Himlen rødmer da sige I: det bliver Blæst)
Job. 28,1-11. v. 12.